

РЕШЕНИЕ

№ 461

гр. Пловдив, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Николинка Г. Цветкова Въззивно гражданско дело № 20225300500242 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. № 4401/17.06.2021г. от адв. Б.П. от АК Пловдив, като пълномощник на В. СТ. К., ЕГН ***** /ответник в първоинстанционното производство/ против решение № 261062 от 05.04.2021г., постановено по гр. д. № 16423 по описа за 2019г. на Пловдивски районен съд, VIII гр. с., с което се признава за установено по отношение на В. СТ. К., ЕГН 5103134727, че „Профилактика, рехабилитация и отдих (ПРО)“ ЕАД, ЕИК 121577013, представлявано от прокуриста Х.Г.Р., не му дължи сумата 130 лева главница и сумата 56, 90 лева законна лихва за периода 16.02.2015г. – 10.06.2019г. по Покана за доброволно изпълнение изх. № 50564/27.05.2019г. по изп. дело № 20198240400767 по описа на ЧСИ Константин Павлов с рег. № 824 и район на действие Окръжен съд Пловдив, които суми ищецът е бил осъден да заплати на ответника с влязло в сила съдебно решение № 1826/27.05.2015г., постановено по гр. д. № 1895/2015г. по описа на ПРС – XI гр. с. и издаденият въз основа на него на 15.09.2015г. изпълнителен лист. С решението се осъжда В. СТ. К. да заплати на „Профилактика, рехабилитация и отдих (ПРО)“ ЕАД, ЕИК 121577013 направените разноски за производството по делото и по ч. гр. д. № 9646/2019г. по описа на ПРС и в. ч. гр. д. № 2107/2019г. по описа на ПОС в размер на 504, 55 лева и юрисконсултско възнаграждение за трите дела в размер на 900 лева.

С определение № 263915 от 17.11.2021г., постановено по същото дело, е оставена без уважение подадената от ответника В. СТ. К., ЕГН ***** чрез адв. Б.П., молба за изменение на решение № 261062/05.04.2021г., постановено по гр. д. № 116423/2019г. по описа на ПРС – VIII гр. с. в частта му за разноските, инкорпорирана в подадената от ответника въззивна жалба против решение вх. № 275537/20.04.2021г.

Във въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на обжалваното първоинстанционно решение. Моли същото да бъде отменено, вместо което да се постанови ново, с което да бъде отхвърлен предявеният иск. Претендира се разноски за двете съдебни инстанции.

С писмения отговор по чл. 263 от ГПК въззиваемата страна оспорва въззивната жалба, моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна, а решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират се направените разноски за въззивното производство.

Постъпила е и частна жалба вх. № 2326/28.01.2022г. от адв. Б.П. от АК Пловдив, като пълномощник на В. СТ. К. против постановеното определение по чл. 248 от ГПК с оплакване, че същото е неправилно и незаконосъобразно. Търси се отмяната му, вместо което да бъдат присъдени разноски, съобразени с цената на иска.

С отговора по частната жалба се изразява становище, че същата е недопустима, респ. неоснователна. Моли се същата да бъде оставена без разглеждане като недопустима, евентуално да бъде отхвърлена като неоснователна.

Пловдивският окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 12 ГПК и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, с правен интерес от обжалване и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК съдът се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

С исковата молба, с която е сезиран районният съд, е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК за признаване за установено, че ищецът „ПРО“ ЕАД, ЕИК 121577013 не дължи на ответника В. СТ. К., ЕГН *****, сумата от 130 лева – главница по Покана за доброволно изпълнение изх. № 50564/27.05.2019г. на ЧСИ К. Павлов, с рег. № 824, с район на действие ОС Пловдив по изп. дело № 20198240400767 и предявения с нея изпълнителен лист № 8551 от 15.09.2015г., издаден въз основа на решение от 27.05.2015г. по гр. д. № 1895 по описа на РС Пловдив, XI с., ведно със законната лихва в размер на 56, 90 лева за периода 16.02.2015г. – 10.06.2019г. Твърденията в обстоятелствената част на исковата молба са, че по молба на В. СТ. К. било заведено изп. дело № 20198240400767 по описа на ЧСИ К. Павлов, с рег. № 824, с район на действие ОС Пловдив, въз основа на изпълнителен лист № 8551 от 15.09.2015г., издаден срещу „ПРО“ ЕАД въз основа на решение от 27.05.2015г., постановено по гр. д. № 1895 по описа на РС Пловдив, XI гр. с. за същата година, за сумата от 4250, 42 лв. обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ и законна лихва върху главницата, считано от 16.02.2015г., както и 469, 57 лева адвокатско възнаграждение. Ищецът твърди, че дължимите суми по цитираното решение били заплатени преди образуване на изпълнителното дело въз основа на ведомост и рекапитулация, заявена от „ПРО“ ЕАД, клон Баня за м. юли 2015г. С платежно нареждане Реф. № Р00693 от 24.08.2015г., платежно нареждане Реф. № Р00695 от 24.08.2015г., платежно нареждане Реф. № Р00697 от 24.08.2015г. и платежно нареждане Реф. № Р00699 от 24.08.2015г. били заплатени дължимите суми за ДОД на всички служители на „ПРО“ ЕАД, вкл. дължимия от В. СТ. К. в размер на 425, 04 лева данък общ доход. Централно управление на „ПРО“ ЕАД след извършване на плащането подало до НАП Декларация Образец 6 за дължимите вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ, както и Декларация за дължимите осигурителни плащания, които били приети с Протокол изх. № 29000153028403 от 24.08.2015г. на НАП и Протокол изх. № 29000153028404 от 24.08.2015г. С плащане, удостоверено с разписка за паричен превод № 2-13 от 17.09.2015г. „ПРО“ ЕАД погасило изцяло задължението си, като изрично били отбелязани платените суми – адвокатско възнаграждение от 469, 57 лева и сумата от 3825, 38 лв. обезщетение по чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ. Съобразно чл. 65, ал. 11 от ЗДДФЛ във вр. с чл. 42 от ЗДДФЛ „ПРО“ ЕАД, в качеството му на платец на обезщетението, удържал и внесъл в

приход на републиканския бюджет 10% от обезщетението (425, 04 лева) и остатък от 3825, 38 лева, заедно с дължимата лихва от 183, 11 лв., били изплатени на В. СТ. К.. На 30.05.2019г. ищцовото дружество получило ПДИ изх. № 50564/27.05.2019г. по изп. дело № 20198240400767 по описа на ЧСИ К. Павлов, с рег. № 824, с район на действие ОС Пловдив, към която бил приложен изп. лист № 8551 от 15.09.2015г., издаден въз основа на постановеното решение от 27.05.2015г. по гр. д. № 1895 по описа за 2015г. на РС Пловдив, XI гр. с. В ПДИ била посочена главница от 130 лева, която следвало да е част от съдебно присъдената главница от 4250, 42 лева, ведно с претендираната законна лихва в размер на 56, 90 лв. за периода 16.02.2015г. – 10.06.2019г. Ищецът оспорва вземането и материалната законосъобразност на изпълнението, като твърди, че не дължи никакви суми на вискателя по образуваното изпълнително дело.

С отговора по чл. 131 от ГПК ответникът е оспорил предявения иск като неоснователен. Твърденията на ответника са, че по гражданското делото, по което бил издаден изпълнителния лист и образувано въз основа на него изп. дело № 331/215 г. по описа на ЧСИ В. Апостолов, той бил осъден да заплати на „ПРО“ ЕАД разноси в размер на 124 лева и в тази връзка в изпълнителното производство било извършено прихващане със сумата, която ответникът имал да получи като обезщетение, а остатъкът му бил изплатен. Тъй като прихващането било извършено неправилно, било образувано изпълнително производство по молба на „ПРО“ ЕАД по описа на ЧСИ Горчев за тези разноси в размер на 124 лева, които били заплатени от К., както и всички други такси и разноси по изпълнителното дело, а той от своя страна подал молба, въз основа на която било образувано изп. дело № 767/2019г. по описа на ЧСИ К. Павлов за доплащане на сумата от 124 лв. от „ПРО“ ЕАД, която била неправилно прихваната. Оспорено е и възражението за изтекла погасителна давност.

С решението на районния съд е прието, че към датата на изпращане на ПДИ от ЧСИ К. Павлов – 27.05.2019г., ищецът е заплатил изцяло задълженията си към ответника по издадения в полза на последния изпълнителен лист, поради което искът се явява доказан по основание и по размер и следва да бъде уважен изцяло.

Видно е от приложените писмени доказателства по настоящето дело, че изп. дело № 20198240400767 по описа на ЧСИ К. Павлов, с рег. № 824, с район на действие ОС Пловдив, е било образувано по молба на В. СТ. К., ЕГН *****, въз основа на изпълнителен лист № 8551 от 15.09.2015г., издаден по гр. д. № 1895/2015г. по описа на РС Пловдив въз основа на постановеното решение № 1826/27.05.2015г. по същото дело, влязло в законна сила на 13.07.2015г., с което се осъжда „Профилактика, рехабилитация и отпих“ ЕАД, ЕИК 121577013, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Изгрев“, ул. „172-ра“ № 11, клон Баня, с ЕИК на клон: 1215770130082, с адрес на управление на клон: гр. Баня, Община Карлово, ул. „Свети Никола“ № 1, представлявано от управителя на клон А.Д., да заплати на В. СТ. К., ЕГН *****, с адрес: гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 88, вх. А, ет. 2, ап. 3, със съдебен адрес: гр. Пловдив, ул. „Йоаким Груев“ № 38, адв. кантора П., следните суми: сумата в размер на 4250, 42 лв., представляваща обезщетение на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ за периода 21.03.2013г. – 21.09.2013г., в който В. СТ. К., ЕГН *****, е останал без работа вследствие на уволнението, което е признато за незаконно с влязло в сила на 14.01.2015г. решение № 296/22.01.2014г., постановено по гр. д. № 7417/2013г. по описа на Пловдивски районен съд, XI-ти гр. с., ведно със законната лихва от датата на постъпване на исковата молба в съда – 16.02.2015г. до окончателното му плащане, както и сумата от 469, 57 лв. – разноси за адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

В подкрепа на твърденията си в исковата молба за извършено плащане на дължимите суми преди образуването на изпълнително производство, ищецът е приложил писмени доказателства – разплащателен фиш на В. СТ. К., ведомост и рекапитулация, заявени от

„ПРО“ ЕАД, клон Баня за м. юли 2015г., 4 бр. платежни нареждания от 24.08.2015г., декларация образец 6 за дължимите вноски и данък по чл. 42 от ЗДДФЛ на ЦУ на „ПРО“ ЕАД за м. юли 2015г. и декларация образец 6 за дължимите осигурителни плащания за м. юли 2015г., заверени ксерокопия от протокол изх. № 29000153028403 от 24.08.2015г. и от протокол изх. № 29000153028404 от 24.08.2015г. на НАП, разписка за паричен превод № 2-13/17.09.2015г. на сумата от 4477, 68 лв., включваща обезщетение по чл. 225 от КТ в размер на 3825, 38 лв., адвокатски хонорар в размер на 469, 57 лв. и законна лихва в размер на 183, 11 лева за периода 16.02.2015г. – 06.08.2015г. Тези писмени доказателства не са оспорени по делото. Освен това от приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява, че с платежно нареждане от 05.06.2019г. е постъпила сума в размер на 68, 51 лв., с посочено основание: „дължима сума по изп. лист № 8551/15.09.2015г. по изп. дело № 20198240400767 - главница и с платежно нареждане от 05.06.2019г. е постъпила сума в размер на 25, 80 лв., с посочено основание: „дължима сума по изп. лист № 8551/15.09.2015г. по изп. дело № 20198240400767 - законна лихва.

При тези данни изводът на районния съд, че ищецът е заплатил изцяло задълженията си към ответника по издадения в полза на последния изпълнителен лист, е правилен. В тази насока следва да се съобрази, че работникът не може да получи частта от brutното трудово възнаграждение, представляваща дължимите от него данък върху общия доход и осигурителни вноски, като това е така и в случая, когато се присъжда brutно трудово възнаграждение, тъй като данъкът и осигурителните вноски са публични държавни вземания. Задължението на работодателя към работника е остатък от чистата сума за получаване, след като от размера на brutното трудово възнаграждение бъде приспаднал размера на удържките, които работодателят следва да внесе за дължимия от работника данък върху общия доход и осигурителните вноски съгласно чл. 42, ал. 4 и ал. 5 от ЗДДФЛ във вр. с чл. 24 от ЗДДФЛ и чл. 6 от КСО. Тези удържки работодателят е задължен да направи и без съгласието на работника, поради което се приема, че задължението му към последния е в размер на остатък от чистата сума за получаване /в този см. решение № 166 от 25.02.2010г. по гр. д. № 220/2009г., III г. о. на ВКС и др. В този см. и с определение № 445 от 16.07.2013г., постановено по ч. гр. д. № 222/2012г., III гр. о. на ВКС, е прието в производство по чл. 282, ал. 2 от ГПК, че решението, с което е приключило касационното производство, е изпълнено от молителя, като е изплатено на работника присъденото обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, след като работодателят е удържал ДОД на основание чл. 45, ал. 5 от ЗДДФЛ във вр. с чл. 24, ал. 2, т. 8 от същия закон.

Предвид гореизложеното въззивната жалба се явява неоснователна и следва да се остави без уважение, а решението на районния съд е правилно и следва да бъде потвърдено.

По отношение на разносните настоящият състав споделя съдебната практика, съгласно която по реда на ангажиране на отговорността за разноси се покриват само тези, които по естеството си са необходими за движението на процеса – нормативно предопределени или свързани с процесуално действие, указано от съда, поради което не са в дискрецията на страната. По см. на чл. 78 от ГПК следва да се разбират само такива разходи на страната, които са необходими за разглеждане на делото, попълването му с доказателства и осигуряване на процесуална защита, като депозити за свидетели, за експертизи, за преводачи и тълковници, особени представители и др. Разходите за транспорт и командировъчни, за пощенски услуги, не са пряко свързани с делото, като от волята на страната зависи дали да изпрати исковата молба по пощата или да я депозира лично в съда, дали да се ползва определен вид превоз, вкл. за процесуалния представител на страната, дали да се яви лично или да изпрати писмено становище по делото, още повече че в първоинстанционното производство по настоящето дело в няколко съдебни заседания - на 09.06.2020г., 22.07.2020г., 10.09.2020г., 14.10.2020г., 15.12.2020г., не са извършвани процесуални действия, а делото е било отлагано с оглед даването на възможност на назначеното вещо лице да изготви заключение по допуснатата задача.

По изложените съображения присъдените разноси за първоинстанционното производство в полза на ищеца следва да бъдат редуцирани до размера от 1065 лева, включващ внесена ДТ по обезпечителното производство и по исковото производство, както и юрисконсултско възнаграждение за обезпечителното и за исковото производство. С оглед на това определение № 263915 от 17.11.2021г., постановено по първоинстанционното дело, с което е оставена без уважение молбата на ответника по чл. 248 от ГПК, следва да бъде отменено и вместо това да се измени решението в частта за разностите в горепосочения смисъл.

За въззивното производство в полза на въззиваемото дружество следва да се присъдят претендираните разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 540 лева.

По тези съображения Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определение № 263915 от 17.11.2021г., постановено по гр. д. № 16423 по описа за 2019г. на Районен съд Пловдив, VIII гр. с., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ решение № 261062 от 05.04.2021г., постановено по същото дело, в частта за разностите, като НАМАЛЯВА размера на присъдените разноси, които В. СТ. К., ЕГН ***** от гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 88, вх. А, ет. 2, ап. 3 да заплати в полза на „Профилактика, рехабилитация и отдых (ПРО)“ ЕАД, ЕИК 121577013, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Средец“, ул. „Ангел Кънчев“ № 2, представлявано от прокуриста Х.Г.Р., от 1404, 55 лева на размера от 1065 лева.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

ОСЪЖДА В. СТ. К., ЕГН ***** от гр. Пловдив, бул. „Марица“ № 88, вх. А, ет. 2, ап. 3 да заплати в полза на „Профилактика, рехабилитация и отдых (ПРО)“ ЕАД, ЕИК 121577013, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Средец“, ул. „Ангел Кънчев“ № 2, представлявано от прокуриста Х.Г.Р., сумата от 540 лева – разноси за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК/.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____